

การให้ธรรมทาน ชนะการให้ทั้งปวง

การที่เราให้วัตถุธาน ให้ข้าว ให้น้ำ ให้เสื้อผ้าแก่เพื่อน มนุษย์ที่ตกยาก มันก็ไม่ได้ช่วยให้เขาพ้นทุกข์หรือรวยขึ้น หรือมีชีวิตที่สุขสมบูรณ์ อย่างนี้ไม่ได้เรียกว่า รือสัตว์ขนสัตว์ เรียกว่า สงเคราะห์กันชั่วคราว ให้ได้มีกิน มีใช้ กินอิ่มเป็นมือ ๆ เท่านั้น ไม่ได้ช่วยเขาทุกวัน

วัตถุธานที่ให้ไปนั้น ใช้ได้ไม่นาน แต่ให้ธรรมทานใช้ได้ตลอดชีวิต เราบอกเขาครั้งเดียวให้ได้เรียนรู้ตามประสบการณ์ที่เราเข้าถึง แค่วิตหนึ่งพบกันครั้งเดียว ได้ฟังเรื่องราวความรู้ที่ทำให้เอาตัวรอดได้ การพบกันครั้งนั้นเกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่แล้ว แม้ต่อไปจะไม่ได้พบกันอีก เพราะได้ให้ธรรมทาน ให้ความรู้ที่จะทำชีวิตให้รอด และปลอดภัยจากอบาย จากสังสารวัฏ

การให้ธรรมทานนี้จึงเป็นเลิศกว่าการให้ทั้งปวง และอย่างนี้ถึงจะเรียกว่า “รือสัตว์ขนสัตว์” ให้พ้นจากวัฏสงสาร เหมือนอย่าง ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญมา

๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๗